

"להורים שלי לא היתה מחשבה לשלוח אותי ללמוד פסנתר, אז מה נשאר לי? כדורגל!"

"אני אוהב סרטים, בעיקר ג'יימס בונד. אוהב לקנות בגדים, לשבת בבתי־קפה, לבלות!"

אוחנה:

ג'ון טרבוולטה

אחרי הבית־ספר, ולא רק אחרי הכדור. אבל הוא לא רצה. אז אנהנו, חס וחלילה, לא היינו נגדו. לא רוצה בתיספר. לא צריך. אמרתי לו: מותק, תעשה מה שאתה רוצה. העיקר שתלך בדרך הישרה, בלי סיגריות, בלי יין ורק עם חברים טובים."

מצויד בעצות אלה, הפך אלי לכוכב־הכדורגל המצולם והנערץ ביותר במדינה. עכשיו אני שמחה שהוא בחר לו את העתיד שלו בעצמו. "אומרת אמא רחל, ואיזה כבוד עושים לי בגללו. ביום הרביעי, אחרי המשחק הגדול, הלכתי לשוק לקנות דגים. המוכר של הדגים מייד קרא לשני חברים שלו. אחד נישק לי את היד. האחר נישק לי את הראש, ופתחו בקבוק שמפניה ואמרו: כל הכבוד, הלואי שכולם היו כמו אלי."

לא שחצן

★ סתם קר וסגור

בחדרי־האורחים שבדירתו השכורה של אלי אוחנה בשכונת גילה, מוצגים לראווה 11 גביעים, מטעם כל העיתונים וההתאחדויות האפשריים. לצידם שתי כריות בצורת לב, רקור מות בחוטי זהב וספי: לאלי באהבה מסיסי. לאלי באהבה מרילה ויפה.

על הקיר הסמוך לדלת־הכניסה, הכרוזת־אהבה עלומות. "לאלי אוחנה, רציתי להתרשם במידה חד פה כדי להתרשם אותך ולא הייתי. התבססנו. תצפה להפתעה בקרוב." אלי, הייתי פה ולא הייתי. אבוא בפעם אחרת. מהשרופה עליך ואור הבת אותך."

הטלפון מצלצל בתדירות של צלצול לרקקה. "חניני? איזה חניני? את התקשרת גם אתמול? לא זוכר. תתקשרי עוד חצי שעה. טלי? טלי? כהן? אבל זה לא הקול שלך. תתקשרי עוד חצי שעה. מירי? מה שלומך? תתקשרי עוד חצי שעה."

כך בשנה האחרונה. לפני זה, במשך שנה, שרית שוורץ הייתה החברה הצמודה של אלי. ביום קיץ אחד, בשנה שעברה, נהרגה שרית בתאונת דרכים. מה שהפך את אלי, באופן סופי ומוחלט, לג'ון טרבוולטה של הספורט הישראלי.

אומר אלי: "היה לי קשה. בטח שהיה קשה. אבל מה לעשות, יש בחיים גם דברים טובים וגם דברים רעים. וצריך לדעת לקבל הכל. וחיון מזה, אני באופי שלי משתדל להיות מציאותי והגיוני, להתנהג בצורה מחושבת ושקולה ולא לאבד פרופורציות."

אתה נשמע קר ומבוגר. "כן, אני רק בן 21. אבל אני הרבה יותר מבוגר מהגיל שלי. ואני באמת טיפוס קר ואדיש. ובגלל זה הרבה אנשים חושבים שאני שחצן. אז שידעו, אני לא שחצן. אלא סתם קר וסגור. אני לא מסוגל לחייך ולהיפתח בפני מי שאני לא מכיר." בפני מי אתה כן נפתח? למי אתה מספר את סודותיך?

"איזה סודות? אין לי שום סודות." ציון, 20, שחקן־כדורגל בהפועל ירושלים ואחיו של אלי, מתערב: "אלי, מי הכותל המערבי שלך?" הוא שואל. אלי נבהל. למי שמצליח כל כך ומפורסם כל כך אין שום בעיות, וממילא הוא אינו זקוק לכותל מערבי.

עיניו של ציון ננעצות באלי. "ציון, ציון, הכותל המערבי שלי." מודה אלי. למי שיש כותל, יש, אולי, גם חלומות. אתה זוכר חלומות שלך?

"לא. ואם הייתי זוכר, אז מה? מה זה שייך? איזו מין שאלה זז?"

מה היית עושה אם לא היית כדורגלן? "לא חושב על זה. בטח היית עושה דברים אחרים. לא יודע מה."

מתי תפסיק לשחק? "כשהגוף שלי יפסיק לסחוב אותי."

ומה תעשה אחר־כך? "לא יודע. למה לשבור את הראש עכשיו?" מה אתה עושה. חוץ מכדורגל? "קורא עיתונים. בעיקר ספורט ומוספיי־עס קים. אני אוהב לקרוא על אנשי־עסקים מצליחים ועל מפעלים מצליחים. אני גם אוהב סרטים. בעיקר ג'יימס בונד. אוהב לקנות בגדים. לשבת בבתי־קפה, לבלות."

ספרים אתה אוהב לקרוא? "לא. ואולי, בעצם, אני לא מפסיד שום דבר. יכול להיות שבמילא לא כתוב בספרים משהו מעניין."

מה מעניין אותך חוץ מכדורגל? "שום דבר."

שרה ליבוביץ

הירושלמי

ואלי: "הצבעתי לליכוד אבל, בעצם, אני יותר ימנה מהליכוד." אבל לפני שהלך לקלפי להצביע עוד למד בבית־הספר, היה חבר של כולם, ואהב ללמוד, בעיקר חשבון והיסטוריה ותנ"ך. כשהגיע לתיכון, השתלט עליו משחק הכדורגל. מגיל 13 שיחק בבית"ר, בגיל 16 החלו כולם להכיר בכשרונו. "ואז כבר לא אהבתי ללמוד. רציתי רק לשחק." בכתה "א" עזב את בית־הספר האקסטרני מיכלל, בו למד במשך שנתיים, והתמכר כל־יכולו לכדורגל ולבית"ר.

אמא ואבא לא שמחו. רק שניים מבין תשעת ילדיהם סיימו את לימודיהם בבית־ספר תיכון, והם רצו שאלי יהיה השלישי. "עשיתי טעות שהכנסתי אותו לבית־ספר דתי", מחפשת רחל את סיבות הנטישה. "תמיד ביקשנו ממנו שירדוף

גילתה עד מהרה כי בארץ, בה הערכיות הן שתופרות שמלות ליהודיות, היא מחוסרת־עבודה. מייד מצאה לה עיסוקים אחרים. כמו מנקה ועוזרת־לבטח פה ושם. וביתניים גם ילדה. בזה אחר זה, עוד שבעה בנים ובת אחת. את אלי זוכרת אמא רחל כתינוק שמן ובכיין. כשגדל היה אלוף הגולות ואהב, כמוכר, לשחק כדורגל.

"להורים שלי לא היתה את המחשבה לשלוח אותי ללמוד פסנתר, אז מה נשאר לי לעשות? לשחק כדורגל." אומר אלי. "מאור אהבתי לשחק. ותמיד חלמתי להיות שחקן כדורגל בבית"ר." בית"ר, כמוכר, בגלל הבית. "בית"ר והליכוד זה התחביב שלי." אומר מסעור. "אני אוהב את המפלגה הזו מתוך ליכוי."

הסיפור של אלי אוחנה מורכב מעוני, מוות, כסף והצלחה. באמריקה, ארץ ההולידור וההגומה, היו הופכים אותו למחומר נוצץ או לסרט מהחיים. והרולד רובינס, מחברם של השאפתנים, ההרפתקנים וסוחריהחלומות, היה בוודאי מזדרז לשוור אותו אל רבי־מכר חדש: המצליחנים הכדורגלן. או מלך־השערים. בינתיים, עד שכל זה יקרה, או עד שתגיע שעתו לפרוש, משחק אלי אוחנה כדורגל. מחוור עליירי אינספור בחורות, קורא עיתונים, קונה בגדים, אוכל במסעדות. כך בדיוק, עלי־פי הסדר הזה.

תחילתו של אלי, הוא אליה, במעברת האז כסטונים בקרית־יובל בירושלים. ב־1 בפברואר 1964. בן שביעי להוריו, מסעור ורחל אוחנה. אחריו יבואו עוד שניים.

על ילדותו, כמו על שאר המאורעות בחייו, מדבר אלי בקול רשמי, שוקל בזהירות כל מילה. תמיד יאמר רק מה שנשמע לו כראוי שייקשר עם שמו, ישתרל שלא לפגוע באחרים או בשמו הטוב.

"גדלתי במשפחה שחיה מהיד לפה. ישנו אר־בעה אחים בחדר ולא כל מה שרצינו קיבלנו. אופניים אף פעם לא היו לי. בשביל לקבל נעליים התעמלות הייתי צריך לחכות הרבה זמן בתור. ובסוף קיבלתי נעליים לא כל כך טובות. אנחנו לא נולדנו לצעצועים וספרים ודברים כאלה. אבל היה לנו טוב עם זה, כי לא היינו רגילים לעושר. וגם לא היה לנו במי לקנא. מסביבנו כל החברים שלנו חיו ממש כמונו."

תפירת־שמלות

★ לערביות

כאשר יוסי, 31, רס"ר בכאב קבע, הבכור לבית אוחנה מתעורב ואומר: "מהאזבסטונים כולם יצאו עבריינים. רק במשפחה שלנו, בזכות אבא סמכותי, לאף אחד אין תיק במשטרה." כועס אלי. יוסי יכול להגיד כל דבר, אבל הוא, אלי, אינו מוכן להאשים את אהריו בעבריינות. "אני לא יודע מי עבריו וכמה. איזה מין שטויות אלה?"

אך לבסוף הוא מזכיר את המילה פשע. ולא כדי לפגוע במעריציו, חס וחלילה, אלא כדי לשבח את הוריו. "אם יצאנו ארץ שישאנו, זה רק בגלל ההורים. הם החזיקו אותנו חזק. היינו גם פוחדים וגם מכבדים את ההורים. כך שבכלל לא העזנו לחשוב על הנושא של פשע."

מסעור אוחנה, 58, אבא של אלי, אינו מכין מה כל כך מיוחד בשיטת־החינוך שלו. "הכל פשוט מאוד. אני התחבתי טוב מההורים שלי. שמעתי אותם עד הסוף, וככה גם הילדים שלי שמעו לי. הייתי אומר להם: תברחו מדבר שאסור לכם לעשות. והם ברחו. לא, לא הרבצתי להם. כשביל מה זה יעזור? לפעמים הייתי מעניש. למשל אלי, אם לא היה רוצה לבוא אתי לבית־כנסת, הייתי אומר לו: אם אתה לא בא אתי, אני לא מרשה לך ללכת לאימון."

מסעור נולד בעיירה מארוקאית קטנה, סמוכה לקובלנקה. היו לו ארבעה אחים ואחיות. אבא ואבא שהיה סנדלר של נעלי־בד. כשהיה מסעור בן שמונה נשלח לקובלנקה לבני־דודו, שם למד להיות סנדלר של נעלי־עור. עשרים שנים שהם מסעור בבית בן־משפחה. עד שנשא לאשה את רחל.

היא נולדה באותה עיירה, ארבע שנים אחריו. אביה־שלה הוציא את לחמו ממכירת חמרי־ניקוי. כשהיתה ילדה קטנה מת האב והותיר אחריו אלמנה ושישה ילדים. רחל למדה לתפור. את חלקה בפרנסת־המשפחה תרמה בתפירת שמלות לערביות.

כשמלאו לרחל עשרים, לחשה לה אחותה שהוריו לא מסעור, שהוא בחור טוב, גרים בשכונתה ואם היא רוצה, אפשר לסדר משהו. רחל רצתה והאחות סידרה ומאז מסעור ורחל נשואים.

בשנת 1955, עם יוסי, הבכור, בן החצי שנה, עלו מסעור ורחל לארץ. שש שנים גרו בחיפה. אחר־כך עברו לאזבסטונים בירושלים. לפני תשע שנים נסגרה המעברה. מרבית המפונים, ובתוכם אוחנה, הועברו לקריית־יובל, שם הם מתגוררים עד היום.

מסעור, שהביא איתו מקובלנקה את תורת הסנדלרות, עבר במשך 25 שנים כסנדלר בבתי־חרושת קטנים בתל־אביב, שם גם נפצע. שלוש מאצבעות ידו השמאלית קטומות. בשיטוח הלאומי קבע לו 100% נכות. כבר חמש שנים הוא אינו עובד.

רחל, שתפרה במארוקו שמלות לערביות,